

EL TEMPORAL DEL 5 DE SETEMBRE

Antonio Boquet i Tomàs

En el curs dels nostres anys, hem viscut situacions ben oposades; el que passa és que amb el temps i a poc a poc se'ns esborren de la memòria, i sovint cauen en l'oblit.

El tema del present any és la falta de pluja. És ben cert, tots recordem l'última nevada, que per cert va ser molt profitosa per als nostres camps i ens va omplir d'esperança que el present any fóra molt profitós. Diuen que l'esperança és l'últim que es perd i és veritat, i d'això hem viscut tota la primavera. Sovint es comentava: si al final de mes plugués, tindríem la collita segura. Més tard: si aquest canvi de lluna no plou, ja no hi tenim res a fer. I així passant els dies i els nostres sembrats resistint de la poca saó que quedava d'aquella benvinguda nevada, i tota la primavera sense una gota d'aigua.

Ahir, precisament, quan em disposava a escriure aquestes ratlles el dia de sant Bonaventura, entre una fortíssima tronada, per fi va arribar la pluja, poca, però pluja.

Però, quins contrastos en aquest nostre país. L'any passat 2005, precisament el dia 5 de setembre, als volts de les 4 de la tarda, i sobre la partida del Tarròs i Patserra, seguint la carretera de Guissona fins al quilòmetre 5 a l'altura de Castellnou, hi descarregà una forta tempesta d'aigua que negà completament la dita partida. De resultes del temporal, l'autovia quedà tallada per la quantitat de terra i pedres que l'aigua hi arrossegava, però el que més ens va sorprendre fou la gran quantitat d'aigua que s'acumulà en aquelles fondalades, que acaben al Clot de Sant Magí.

La primera impressió davant d'aquell espectacle va ser de fregar-me els ulls pensant que no estès somniant.

De la força de l'aigua que entrava pel pont de l'autovia encara avui se'n poden veure les marques i com que pel davant arrossegava palla i rames, aquestes s'anaven quedant al peu dels pins, molt a prop de la Capella, ja que el túnel de desguàs de l'autovia durant un temps va estar col·lapsat, perquè en sortir l'aigua de dit desguàs, topava amb la que portava el clot del Duran o de la Masia Blanca, i tota junta va anar omplint, en arribar a l'antiga carretera d'Agramunt i tapant el forat de desguàs del terraplè de la carretera, tot el fondo fins a sobrepassar el nivell de la carretera i descarnar-la, amb el perill que això comportava.

